

Ilie — Numărul Patru

Sclavie

Jeff Pippenger

2023-10-01

Mărturia lui Ilie începe atunci când el vestește că nu va fi ploaie, decât la cuvântul său, timp de trei ani și jumătate.

Și Ilie Tișbitul, unul dintre locuitorii Galaadului, a zis lui Ahab: „Viu este Domnul Dumnezeu lui Israel, înaintea căruia stau, că în acești ani nu va fi nici rouă, nici ploaie, decât după cuvântul meu.” 1 Împărați 17:1.

Acei trei ani și jumătate reprezintă istoria Tiatirei de la 538 până la 1798. În 1798, la sfârșitul perioadei de secetă, Ilie îl cheamă pe Ahab la Carmel. Mesajul primului înger a vestit ceasul judecății lui Dumnezeu la 22 octombrie 1844. Mesajul primului înger a fost porunca dată lui Ahab de a chema tot Israelul la Carmel.

Și s-a întâmplat că, atunci când Ahab l-a văzut pe Ilie, Ahab i-a zis: „Tu ești acela care tulbură pe Israel?” Iar el a răspuns: „Nu eu am tulburat pe Israel, ci tu și casa tatălui tău, pentru că ați părăsit poruncile Domnului, iar tu ai urmat pe Baali. Acum, dar, trimite și adună la mine pe tot Israelul la muntele Carmel, și pe cei patru sute cincizeci de proroci ai lui Baal, și pe cei patru sute de proroci ai dumbrăvilor, care mănâncă la masa Izabelei.” Astfel, Ahab a trimis la toți copiii lui Israel și a adunat pe proroci la muntele Carmel. Și Ilie s-a apropiat de tot poporul și a zis: „Până când veți șchiopăta între două păreri? Dacă Domnul este Dumnezeu, urmați-L; iar dacă Baal, atunci urmați-l pe el.” Și poporul nu i-a răspuns niciun cuvânt. 1 Împărați 18:17–21.

Tout Israël fut rassemblé au Carmel au temps d'Élie, ce qui représentait, à son tour, l'histoire de William Miller lorsque les trois Églises du chapitre trois de l'Apocalypse furent réunies. L'Église qui, au commencement, s'était enfuie dans le désert en 538 pour échapper à la persécution de Jézabel, telle qu'elle est représentée par l'Église de Thyatire, sortit du désert comme la génération qui devait être confrontée au message d'Élie, représenté par William Miller. La bête de la terre ouvrit alors sa bouche et engloutit le fleuve de persécution qui avait été lancé contre elle pendant mille deux cent soixante ans.

Și pământul a ajutat pe femeie, și pământul și-a deschis gura și a înghițit râul pe care balaurul îl aruncase din gura lui. Apocalipsa 12:16.

În profeție, „vorbirea unei națiuni” este acțiunea autorităților sale legislative și judiciare, iar în 1789 Statele Unite au instituit documentul divin care este Constituția Statelor Unite, protejând astfel drepturile și libertatea necesare pentru a oferi apărare împotriva persecuției atât din partea regilor Europei, cât și a bisericii catolice apostate.

„Vorbirea națiunii este acțiunea autorităților ei legislative și judiciare.” Tragedia veacurilor, 443.

În 1789, chiar înainte de începutul rolului profetic al Statelor Unite ca a șasea împărăție a profeției biblice, ea vorbea ca un Miel, dar la legea duminicală va vorbi ca un balaur.

Și am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară; și avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur. Apocalipsa 13:11.

Începutul și sfârșitul fiarei pământului sunt marcate de vorbirea ei. În 1798, Ahab cheamă tot Israelul la Muntele Carmel, unde Ilie urmează să pună înainte o probă, pentru a dovedi celor ce privesc dacă Dumnezeu evreilor sau dumnezeul Izabelei este adevăratul Dumnezeu. Izabela avea patru sute cincizeci de proroci ai lui Baal și patru sute de proroci ai dumbrăvilor. Dumnezeu fals Baal era o zeitate masculină, iar dumnezeul fals Astartea era o zeitate feminină.

Aceste două categorii de proroci mincinoși reprezintă unirea dintre biserică și stat, căci în profeție, atunci când un bărbat și o femeie sunt înfățișați împreună, femeia reprezintă o biserică, iar bărbatul, statul. Ilie era depășit numeric, opt sute cincizeci la unu, când a înfruntat nelegiuita unire dintre biserică și stat, așa cum este reprezentată de zeitățile false, feminină și masculină, precum și de căsătoria dintre Ahab și Izabela. Ilustrarea oferită de Ahab și Izabela cu privire la biserică și stat reprezintă coruperea cornului Republicanismului, iar Baal și Aștoret reprezintă coruperea cornului protestant.

Problema era protestul lui Ilie împotriva religiei corupte reprezentate de Tiatira în capitolul al doilea din Apocalipsa. Ilie reprezenta un protestant, căci singura definiție a unui protestant este aceea de persoană care protestează împotriva Romei. Protestul lui Ilie reprezintă un protest împotriva unirii dintre biserică și stat, care este înfăptuită prin alianța nelegiuită dintre un stat corupt și o biserică coruptă.

Cu toate acestea, am câteva lucruri împotriva ta, pentru că îngădui acelei femei, Izabela, care se numește pe sine prorociță, să învețe și să amăgească pe robii Mei să se dedea la curvie și să mănânce din lucrurile jertfite idolilor. Și i-am dat timp să se pocăiască de curvia ei, dar nu s-a pocăit. Iată, o voi arunca pe un pat, iar pe cei ce preacurvesc cu ea, în necaz mare, dacă nu se pocăiesc de faptele lor. Apocalipsa 2:20–22.

Mâncarea reprezintă mesajul pe care îl accepți, iar un mesaj care este jertfit idolilor reprezintă doctrinele catolicismului, însuși simbolul închinării idolatre abominabile. Poporul lui Dumnezeu din Evul Întunecat ajunsese să accepte multe dintre doctrinele păgâne ale catolicismului, și în special închinarea la soare.

Fornicația este o relație nelegiuită și, în sens profetic, reprezintă însăși esența a ceea ce Constituția interzice: unirea dintre biserică și stat. Ahab se afla într-o relație nelegiuită cu Izabela, căci, fiind împărat al lui Israel, nu trebuia să ia de soție o prințesă păgână. Isus l-a identificat pe Ioan Botezătorul ca fiind Ilie, iar Ioan s-a confruntat, de asemenea, cu aceeași relație ne sfântă atunci când l-a muștrătat pe Irod pentru că o luase de soție pe Irodiada, soția fratelui său.

Căci Irod pusese mâna pe Ioan, îl legase și-l aruncase în temniță, din pricina Irodiadei, soția fratelui său Filip. Căci Ioan îi zicea: „Nu-ți este îngăduit s-o ai.” Matei 14:3, 4.

Confruntarea lui Ilie cu Ahab și Izabela a prefigurat confruntarea lui Ioan cu Irod și Irodiada, căci ambele relații reprezentau o legătură nelegiuită între biserică și stat. Împreună, ele reprezintă solia lui Ilie a celor o sută patruzeci și patru de mii, care se confruntă cu papalitatea (Izabela și Irodiada), cu cei zece împărați care reprezintă Națiunile Unite (Ahab și Irod) și cu Statele Unite, care reprezintă profetul mincinos (profeții mincinoși ai Carmelului și Salomeea, fiica Irodiadei).

Proročki okvir na Karmelu obuhvata Ilijinu odbranu Ustava Sjedinjenih Američkih Država, koji utvrđuje načelo odvojenosti crkve i države.

„Și s-a întâmplat că, atunci când Ahab l-a văzut pe Ilie, Ahab i-a zis: „Tu ești acela care tulbură pe Israel?” Și el a răspuns: „Nu eu am tulburat pe Israel, ci tu și casa tatălui tău, pentru că ați părăsit poruncile Domnului, iar tu ai urmat Baalilor.” 1 Împărați 18:17, 18.

Constituția a stabilit că cele două coarne ale republicanismului și protestantismului vor rămâne întotdeauna separate unul de celălalt. Dar Apocalipsa arată că, atunci când Statele Unite vor vorbi în cele din urmă ca un balaur, aceasta se va întâmpla atunci când bisericile apostate ale Statelor Unite vor prelua controlul și se vor uni cu guvernul apostat.

„Dar ce este «icoana fiarei»? și cum urmează să fie făcută? Icoana este făcută de fiara cu două coarne și este o icoană a fiarei. Ea este numită și o icoană a fiarei. Așadar, pentru a înțelege cum este icoana și cum urmează să fie făcută, trebuie să cercetăm caracteristicile fiarei însăși — papalitatea.

„Când biserica primară s-a corupt prin îndepărtarea de simplitatea Evangheliei și prin acceptarea riturilor și obiceiurilor păgâne, ea a pierdut Duhul și puterea lui Dumnezeu; iar pentru a controla conștiințele oamenilor, a căutat sprijinul puterii seculare. Rezultatul a fost papalitatea, o biserică ce controla puterea statului și o folosea pentru a-și promova propriile scopuri, mai ales pentru pedepsirea «ereziei». Pentru ca Statele Unite să formeze un chip al fiarei, puterea religioasă trebuie să controleze într-atât guvernarea civilă, încât autoritatea statului să fie, de asemenea, folosită de biserică pentru împlinirea propriilor ei scopuri.” Tragedia veacurilor, 443.

Ilie de pe Muntele Carmel a reprezentat lucrarea milleriților, iar milleriții au fost statorniciți drept adevăratul profet, în contrast cu aceia care ieșiseră de curând de sub influența catolicismului, dar care au ales, prin respingerea luminii primului înger, să se întoarcă la Roma. Astfel, solia celui de-al doilea înger, în primăvara anului 1844, a constat în identificarea denominațiunilor protestante ca fiice ale Babilonului, iar a milleriților ca adevăratul corn protestant.

Când Dumnezeu a scos Israelul din vechime din robia Egiptului și l-a trecut prin apele Mării Roșii, El a inițiat un proces progresiv de punere la încercare, care a început cu testul manei cerești.

„Asupra noastră strălucește lumina acumulată a veacurilor trecute. Relatarea uitării lui Israel a fost păstrată pentru luminarea noastră. În această epocă, Dumnezeu Și-a întins mâna ca să adune la Sine un popor din orice neam, seminție și limbă. În mișcarea adventă, El a lucrat pentru moștenirea Sa, așa cum a lucrat pentru israeliți când i-a condus afară din Egipt. În marea dezamăgire din 1844, credința poporului Său a fost pusă la încercare, așa cum a fost și credința

evreilor la Marea Roșie.” Testimonies, volumul 8, 115, 116.

Dezamăgirea din 22 octombrie 1844 a condus la înțelegerea sanctuarului ceresc, care a prezentat apoi proba Sabatului, așa cum proba manei a devenit cea dintâi dintr-o serie de zece probe pentru Israelul antic.

„Domnul mi-a dat următoarea viziune în 1847, pe când frații erau adunați în Sabat, la Topsham, Maine.”

„Am simțit un duh neobișnuit de rugăciune. Și, pe când ne rugam, Duhul Sfânt S-a coborât peste noi. Eram foarte fericiți. Curând am pierdut orice simțire a lucrurilor pământești și am fost cuprinsă într-o viziune a slavei lui Dumnezeu. Am văzut un înger zburând repede spre mine. El m-a purtat îndată de pe pământ în Cetatea Sfântă. În cetate am văzut un templu, în care am intrat. Am trecut printr-o ușă înainte de a ajunge la prima perdea. Această perdea a fost ridicată și am pășit în Locul Sfânt. Aici am văzut altarul tămâierii, sfeșnicul cu șapte candelă și masa pe care se afla pâinea punerii înainte. După ce am privit slava Locului Sfânt, Isus a ridicat a doua perdea și am trecut în Sfânta Sfintelor.”

„În Locul Preasfânt am văzut un chivot; pe partea de sus și pe laturile lui era aurul cel mai curat. La fiecare capăt al chivotului se afla un heruvim frumos, cu aripile întinse deasupra lui. Fețele lor erau întoarse una spre cealaltă și priveau în jos. Între îngeri se afla o cădelniță de aur. Deasupra chivotului, unde stăteau îngerii, era o slavă nespuse de strălucitoare, care părea asemenea unui tron unde locuia Dumnezeu. Isus stătea lângă chivot și, pe măsură ce rugăciunile sfinților se înălțau la El, tămâia din cădelniță fumea, iar El aducea înaintea Tatălui Său rugăciunile lor împreună cu fumul tămâii. În chivot se aflau vasul de aur cu mană, toiagul lui Aaron care înmugurise și tablele de piatră, care se pliau împreună ca o carte. Isus le-a deschis și am văzut Cele Zece Porunci scrise pe ele cu degetul lui Dumnezeu. Pe o tablă erau patru, iar pe cealaltă șase. Cele patru de pe prima tablă străluceau mai puternic decât celelalte șase. Dar cea de-a patra, porunca Sabatului, strălucea mai presus de toate; căci Sabatul fusese pus deoparte pentru a fi păzit spre cinstea Numelui sfânt al lui Dumnezeu. Sfântul Sabat arăta glorios — un nimb de slavă îl înconjură în întregime. Am văzut că porunca Sabatului nu fusese pironită pe cruce. Dacă ar fi fost, atunci și celelalte nouă porunci ar fi fost; iar noi am fi liberi să le călcăm pe toate, după cum am fi liberi să o călcăm și pe a patra. Am văzut că Dumnezeu nu schimbă Sabatul, căci El nu Se schimbă niciodată. Dar papa îl schimbă din ziua a șaptea în ziua întâi a săptămânii; căci el trebuia să schimbe vremurile și legea.” Scrieri timpurii, 32.

Atunci când protestanții au ieșit din Evul Întunecat în 1798 și cartea lui Daniel a fost desigilată, a șasea împărăție a profeției biblice, fiara de pe pământ cu două coarne din Apocalipsa treisprezece, și-a început marșul prin istoria profetică. Protestantismul a fost întemeiat pe documentul sacru numit Sfânta Biblie, iar republicanismul a fost întemeiat pe documentul sacru numit Constituția. Dumnezeu Și-a scos biserica din pustie, din Evul Întunecat, însă, la fel ca în cazul Israelului din vechime în timpul perioadei egiptene de robie, porunca Sabatului fusese uitată. Așa cum Israel a trecut Marea Roșie în drum spre darea Legii la Sinai, Israelul modern a traversat Atlanticul în drum spre 22 octombrie 1844, unde Legea avea să fie din nou descoperită. Domnul ridică încă o dată un popor care avea să fie depozitarul Legii Sale, depozitarul descoperirilor Sale profetice și care avea

să poarte mantia protestantismului. Israelului din vechime i-au fost date cele două table ale celor Zece Porunci ca simbol al lucrării sale de a fi depozitarul Legii Sale, iar Israelului modern i-au fost date cele două table ale lui Habacuc ca simbol al lucrării sale ca depozitar al Cuvântului Său profetic.

Israelul modern trebuia să poarte ambele seturi de câte două table atunci când prezenta lumii solia celui de-al treilea înger, care este solia proclamată de cei ce poartă mantia protestantismului. Protestantismul care a ieșit din Evul Întunecat era atunci incomplet, așa cum și Israelul antic era incomplet atunci când a trecut prin Marea Roșie. Protestantismul mărturisise deviza „Biblia și numai Biblia”, dar avea o înțelegere incompletă a Cuvântului lui Dumnezeu, din pricina secolelor în care se hrănise cu doctrinele păgâne ale romano-catolicismului (lucruri jertfite idolilor). Dumnezeu a rânduit ca un adevărat protestant să reprezinte întregul Cuvânt al lui Dumnezeu, așa cum este simbolizat prin „legea și prorocii”, cele două seturi de câte două table care reprezintă atât lucrarea poporului lui Dumnezeu, cât și caracterul lui Dumnezeu. Lucrarea primului înger era aceea de a produce un popor cu adevărat protestant, care să fie atât depozitarii legii Sale, cât și ai Cuvântului Său profetic.

„Dumnezeu a chemat biserica Sa în această vreme, așa cum a chemat odinioară pe Israelul antic, să stea ca o lumină pe pământ. Prin puternicul satâr al adevărului, prin solia primului, a celui de-al doilea și a celui de-al treilea înger, El i-a despărțit de biserici și de lume, pentru a-i aduce într-o sfântă apropiere de Sine. El i-a făcut depozitarii Legii Sale și le-a încredințat marile adevăruri ale profeției pentru acest timp. Asemenea sfintelor oracole încredințate Israelului antic, acestea sunt un depozit sacru care trebuie comunicat lumii. Cei trei îngeri din Apocalipsa 14 reprezintă poporul care primește lumina soliilor lui Dumnezeu și pornește ca agent al Său pentru a face să răsunе avertizarea de-a lungul și de-a latul pământului.”
Testimonies, volumul 5, 455.

Avertizarea care trebuie să fie proclamată de către cei care au fost identificați drept depozitarii celor două seturi de două table este împotriva primirii semnului catolicismului. Acea protestare este împotriva relației nelegiuite dintre Ahab și Izabela și a fost reprezentată de Ilie pe Muntele Carmel. Darea celor două table de piatră la Muntele Sinai a prefigurat darea celor două table de pânză ale lui Habacuc în istoria anilor 1842 până în 1849. Cele două table ale lui Habacuc sunt simbolul relației de legământ dintre Dumnezeu și poporul Său protestant. A respinge acele table ar fi același lucru cu vechiul Israel care respinge Legea lui Dumnezeu.

Milleriții au intrat în Locul Preasfânt și au primit lumina Sabatului, însă procesul de punere la probă nu era încă încheiat. În același timp, cornul Republicanismului înainta prin exact aceeași istorie. Și ambele coarne aveau să atingă o piatră de hotar în mersul lor împreună, în 1863.

Mesajul lui Ilie al lui Miller a produs un proces progresiv de purificare, cu scopul intenționat de a stabili cornul protestant, iar în aceeași istorie, cornul republican a fost implicat într-un proces progresiv de dezvoltare politică. Ambele coarne se află pe aceeași fiară a pământului, astfel că ele trebuie să înainteze în unison de-a lungul întregii istorii a fiarei pământului.

Prima caracteristică profetică a cornului republican al fiarei care se ridică din pământ a fost actul de a pune Constituția în vigoare în 1789. În 1798, (vremea sfârșitului, când cartea lui Daniel a fost desigilată), fiara pământului urma să vorbească pentru prima dată ca a șasea împărăție a profeției biblice. Anul 1798 a fost începutul Statelor Unite ca a șasea împărăție a profeției biblice, iar vorbirea care a avut loc la începutul istoriei fiarei pământului, în 1798, avea să prefigureze ultima dată când a șasea împărăție va vorbi, iar acel timp este reprezentat ca glasul balaurului. Când luăm în considerare legile adoptate de cornul republican în Statele Unite în 1798, ar trebui să ne așteptăm să vedem o tipificare a legilor care vor fi adoptate în legătură cu legea duminicală atunci când Statele Unite vor vorbi ca un balaur. Pe măsură ce analizăm următoarele patru legi, întrebați-vă dacă cele patru legi adoptate în 1798 au semnătura profetică a Alpha și Omega?

În 1798, Statele Unite au adoptat mai multe legi importante cunoscute sub numele de Alien and Sedition Acts. Acestea au constituit o serie de patru legi adoptate de Congresul aflat sub control federalist și promulgate de președintele John Adams, al doilea președinte al Statelor Unite și fost vicepreședinte al lui George Washington.

Lwa Natiralizasyon an: Lwa sa a te pwolonje peryòd rezidans ki nesèsè pou imigran yo vin sitwayen Etazini soti nan 5 pou rive 14 ane. Li te vize sitou pou limite enfliyans imigran ki te fèk rive yo, ki souvan te aliyen ak pati opozisyon an, Demokratik-Repiblikan yo.

Lwa sou Zanmi Etranje yo: Lwa sa a te otorize prezidan an pou depòte moun ki pa sitwayen yo, yo te konsidere kòm yon menas pou sekirite Etazini pandan tan lapè. Li te pèmèt prezidan an arete epi depòte nenpòt moun ki pa sitwayen li te konsidere kòm danjere.

Leggea privind dușmanii străini: Această lege prevedea arestarea, restrângerea libertății și deportarea cetățenilor proveniți din țări aflate în război cu Statele Unite. Ea a fost adoptată ca măsură de precauție în atmosfera tensionată de la sfârșitul anilor 1790.

Leggea privind sedițiunea: Aceasta este cea mai controversată dintre Legile privind străinii și sedițiunea. Ea a transformat în infracțiune publicarea unor scrieri „false, scandaloase și răuvoitoare” împotriva guvernului sau a funcționarilor săi, cu intenția de a-i defăima sau de a-i aduce în discredit. Criticii au văzut în aceasta un atac direct asupra libertății de exprimare și a presei.

Alien and Sedition Acts au fost extrem de controversate și au stârnit o opoziție semnificativă din partea democrat-republicanilor, care considerau că aceste legi încălcau drepturi constituționale fundamentale și vizau partidul lor politic. Ei susțineau că legile constituiau o încălcare a Primului Amendament, care protejează libertatea de exprimare și libertatea presei. În cele din urmă, aceste legi au jucat un rol în alegerile din 1800, când Thomas Jefferson și democrat-republicanii au câștigat președinția și Congresul, fapt care a condus la abrogarea Sedition Act.

Le parti démocrate-républicain estimait que ces lois violaient les droits fondamentaux garantis par la Constitution, et il estimait aussi qu'elles visaient le parti politique adverse. Peu importe que ces lois aient été abrogées ou qu'elles aient ensuite expiré ; l'Alpha et l'Oméga illustre la fin par le commencement. Dans l'histoire où ces lois furent promulguées, ou « parlèrent » en devenant loi, le

parti fédéraliste se trouvait opposé à un parti appelé les démocrates-républicains. L'évolution du parti démocrate-républicain aboutit finalement au parti républicain. Un parti politique principalement constitué autour d'une position antiesclavagiste.

Istoricii identifică anul 1863 drept chiar punctul central al războiului civil, un război întemeiat pe chestiunea sclaviei. Anul 1863 este, de asemenea, un reper pentru noii purtători ai stindardului cornului protestant, care atunci au respins prima profeție de timp dată lui Miller de către îngeri (profeția „de șapte ori” din Leviticul douăzeci și șase). Ar putea fi o simplă coincidență faptul că profeția celor șapte ori se întemeiază tocmai pe legile sclaviei expuse în capitolul precedent din Levitic? „Blestemul” identificat prin „șapte ori” era făgăduința că, dacă legile legământului din capitolul douăzeci și cinci aveau să fie neascultate, Israel avea atunci să-și încheie istoria prin întoarcerea în sclavia din care fusese scos când și-a început călătoria la Marea Roșie.

Kuva mu 1798 kugeza mu 1863, ishyaka rya politiki ryari ishyaka rya Democratic–Republican ryanyuze mu ruhererekane rw'iyungururwa cyangwa kunyeganyezwa. Guhera mu 1798, kandi cyane cyane guhera ku wa 11 Kanama 1840 kugeza mu 1863, urug movement rwa Millerite rwanyuze mu ruhererekane rw'iyungururwa n'ukunyeganyezwa.

Partidul Democrat-Republican, care a fost unul dintre primele partide politice din Statele Unite, nu s-a transformat în mod direct în Partidul Republican modern, așa cum există astăzi. Mai degrabă, a trecut printr-o serie de schimbări și sciziuni de-a lungul timpului, ceea ce a dus în cele din urmă la formarea mai multor partide politice diferite înainte de apariția Partidului Republican.

Le Parti démocrate-républicain, souvent associé à Thomas Jefferson et à James Madison, fut fondé à la fin du XVIIIe siècle en réaction au Parti fédéraliste. Les démocrates-républicains étaient favorables à une interprétation stricte de la Constitution, aux droits des États et aux intérêts agraires.

Cu toate acestea, până în anii 1820, Partidul Democrat-Republican a început să se fractureze de-a lungul liniilor regionale și ideologice. Scindarea principală a avut loc în timpul Erei Bunelor Sentimente (1817–1825), când a existat o lipsă de opoziție puternică față de președinția lui James Monroe. Această perioadă de liniște politică a contribuit la declinul Partidului Democrat-Republican. În cele din urmă, partidul s-a divizat în mai multe facțiuni și a evoluat în următoarele grupări politice:

Partidul Democrat: Adepții lui Andrew Jackson, care a devenit al șaptelea președinte în 1829, au format Partidul Democrat. Democrații jacksonieni susțineau o ramură executivă puternică, expansiunea spre vest și un drept de vot mai larg pentru bărbații albi.

Partidul Republican Național: Acest partid a apărut ca răspuns la președinția lui Andrew Jackson și, mai târziu, s-a unit cu alte facțiuni anti-Jackson pentru a deveni Partidul Whig. Republicanii Naționali erau, în general, mai favorabili unui guvern federal puternic și dezvoltării economice.

Partidul Anti-Masonic: Acesta a fost un partid politic de scurtă durată, care a apărut în anii 1820, în principal ca răspuns la îngrijorările privind influența fraternității masonice secrete. A absorbit o parte dintre foștii democrat-republicani.

የዊግ ፓርቲ፡ በ1830ቾዎቹ የተቋቋመው ዊግ ፓርቲ የቀድሞ ብሔራዊ ሪፐብሊካኖችን፣ አንቴ-ሜሰኖችን፣ እና ሌሎች የተቃውሞ ቡድኖችን ያካተተ ነበር። በጃክሰንያን ፖሊሲዎች ላይ በላቸው ተቃውሞ፣ ለጠንካራ ፌዴራል መንግሥት በሚሰጡት ድጋፍ፣ እና የኢንዱስትሪና የኢኮኖሚ ልማትን በማበረታታት ይለዩ ነበር።

현대 공화당은 1850년대에 노예제를 둘러싼 지역 간 긴장이 고조되는 데 대한 직접적인 대응으로 창당되었다. 이 정당은 휘그당 출신 인사들, 반노예제 성향의 민주당원들, 자유토지당원들, 그리고 노예제가 새로운 준주들로 확대되는 것에 반대한 그 밖의 사람들을 끌어들이었다. 공화당 최초의 대통령 후보인 존 C. 프리몬트는 1856년 선거에 출마하였고, 당의 첫 번째 당선 후보인 에이브러햄 링컨은 1860년에 선출되었다. 그러므로 공화당은 민주공화당의 전통과는 별개로 출현하였으며, 미국 정치사에서 독자적인 궤적을 지녔다.

Până în anul 1860, Partidul Republican și-a ales primul președinte. El se întemeia pe o coaliție de partide politice care se opuneau sclaviei. În 1863, Proclamația de Emancipare a „vorbit”, aducând sclavia la încetare. În 1863, cornul republican, reprezentat atunci de Partidul Republican, „a vorbit”, aducând sclavia la încetare, în timp ce cornul protestant a încetat să mai fie o mișcare și a devenit Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Mișcarea milleriților s-a încheiat în mod legal și oficial în mai 1863, iar în acel an jurământul lui Moise, profetia sclaviei, a fost respinsă. Cine are urechi de auzit, să audă.

În acest punct, ar putea fi util să oferim o scurtă prezentare de ansamblu asupra „jurământului lui Moise”, astfel cum este numit de profetul Daniel.

Da, tot Israelul a călcat Legea Ta, abătându-se, ca să nu asculte de glasul Tău; de aceea s-au revărsat peste noi blestemul și jurământul care sunt scrise în Legea lui Moise, robul lui Dumnezeu, fiindcă am păcătuit împotriva Lui. Daniel 9:11.

William Miller, care era călăuzit de Gabriel și de alți îngeri pe când studia Cuvântul lui Dumnezeu, a fost condus mai întâi la „cele șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase. Mărturia lui Miller este că, în studiul său al Bibliei, a început cu cartea Geneza și, prin urmare, în mod evident, a ajuns la Leviticul cu mult înainte de a ajunge la cei două mii trei sute de ani din Daniel capitolul opt, versetul paisprezece. El a folosit exclusiv Biblia și concordanța lui Cruden.

Concordanța lui Cruden nu conține trimiteri la cuvintele ebraice sau grecești care au fost apoi traduse în limba engleză a Bibliei King James. Miller a considerat „contextul” pasajului pe care îl studia drept călăuză pentru înțelegerea unui cuvânt sau a unui pasaj din Scriptură. În ceea ce privește înțelegerea sa a expresiei „șapte vremi”, este foarte simplu de văzut că contextul pentru „șapte vremi” din capitolul douăzeci și șase din Leviticul este capitolul douăzeci și cinci.

Capitolul douăzeci și cinci prezintă odihnirea țării, Jubileul și regulile robiei. Regulile din capitolul douăzeci și cinci fac parte din „legea lui Moise, robul lui Dumnezeu”, care aduce o binecuvântare dacă este ascultată și un „blestem” dacă este nesocotită. În capitolul douăzeci și șase, blestemul celor „șapte vremuri” este echivalat cu două mii cinci sute douăzeci de ani și este expus în contextul evident al regulilor privind odihnirea țării și al principiilor robiei. În capitolul douăzeci și șase, pedeapsa este numită „cearta legământului Meu”.

Atunci și Eu voi umbla împotriva voastră și vă voi pedepsi de șapte ori pentru păcatele voastre. Și voi aduce asupra voastră sabia, care va răzbuna încălcarea legământului Meu; iar când vă veți aduna în cetățile voastre, voi trimite ciurma în mijlocul vostru; și veți fi dați în mâna vrăjmașului. Leviticul 26:24, 25.

În context, „legământul” pentru care Dumnezeu are o „pricină” ar fi legământul menționat mai înainte în capitolul douăzeci și cinci. Pedepsa celor șapte vremi este numită „pricina legământului” lui Dumnezeu, iar „blestemul” legat de acesta este că Israel avea să fie „dat în mâna vrăjmașilor săi”, iar, odată ajuns în țara vrăjmașilor, (așa cum a fost Daniel) Israel avea să devină robul vrăjmașilor săi.

Când Moise a consemnat Leviticul douăzeci și șase, Israelul antic tocmai fusese izbăvit din robia Egiptului, iar principiile privind robia prezentate în capitolul douăzeci și cinci aveau să aducă fie o binecuvântare, fie un blestem. Israelul antic nu a pus niciodată în practică rânduiețile Jubileului și, în cele din urmă, atât împărăția de nord, cât și cea de sud au fost risipite pentru „șapte vremi”, în împlinirea a ceea ce Daniel a numit „blestemul lui Moise”.

Relația de legământ dintre Dumnezeu și Israel, care începuse odată cu robia lor în Egipt, s-a încheiat cu robia lor față de Asiria și Babilon. Cele „șapte vremi” împotriva împărăției de nord s-au încheiat în 1798, iar „șapte vremi” împotriva împărăției de sud s-au încheiat în 1844. Punctul de început al celor două perioade de șapte vremi este marcat în capitolul șapte din Isaia printr-o profeție de șizeci și cinci de ani, rostită de Isaia împăratului Ahaz al lui Iuda în anul 742 î.Hr.

Căci capul Siriei este Damascul, iar capul Damascului este Reșin; și în șizeci și cinci de ani Efraim va fi zdrobit, ca să nu mai fie un popor. Și capul lui Efraim este Samaria, iar capul Samariei este fiul lui Remalia. Dacă nu veți crede, cu siguranță nu veți fi întăriți. Isaia 7:8, 9.

Isaia identificase că „înăuntrul” a șizeci și cinci de ani de la data când profeția a fost rostită, în 742 î.Hr., împărăția de nord avea să fie zdrobită. Nouăsprezece ani mai târziu, în 723 î.Hr., împărăția de nord a lui Israel a fost dusă în robie de către împăratul Asiriei, iar patruzeci și șase de ani mai târziu împăratul Babilonului a dus în robie împărăția de sud a lui Iuda, în 677 î.Hr. Profeția celor șizeci și cinci de ani dă naștere la șase repere istorice. Primul este 742 î.Hr., când este enunțată precizarea. Nouăsprezece ani mai târziu, în 723 î.Hr., împărăția de nord a fost dusă în robie de către asirieni. Patruzeci și șase de ani mai târziu, în 677 î.Hr., împărăția de sud a fost dusă în robie de către babilonieni. Primii două mii cinci sute douăzeci de ani, care au început în 723 î.Hr., s-au încheiat apoi în 1798. Apoi, în 1844, s-au încheiat cei două mii cinci sute douăzeci de ani care începuseră în 677 î.Hr. Din 1844, precizarea s-a extins nouăsprezece ani până în 1863 pentru a desăvârși întreaga structură profetică, căci atunci când Alfa și Omega au marcat nouăsprezece ani pentru a începe structura profetică, trebuia să existe nouăsprezece ani pentru a ajunge la încheierea ei.

Israelul antic a fost eliberat din robia Egiptului, iar prin neascultare atât regatul de nord, cât și cel de sud au fost întoarse în robie. Profețiile transcend de la istoria profetică a Israelului antic literal la Israelul spiritual modern și, făcând astfel, tema tuturor reperelor profetice este robia.

Profeția din Isaia șapte i-a fost prezentată de Isaia împăratului nelegiuit Ahaz în 742 î.Hr., când era identificat un război civil iminent între nord și sud. Regatul de sud al lui Ahaz era țara glorioasă literală a Israelului antic. În 1798, țara glorioasă spirituală a profeției biblice a început să domnească drept a șasea împărăție a profeției biblice. Când cele șapte vremi împotriva țării glorioase literale s-au încheiat în 1844, a existat, ca în istoria împăratului Ahaz, un război civil iminent. Până în 1844, frământarea partidelor politice care se destrămau și formau alianțe se așezase aproape pe deplin în două clase de convingeri politice. În ce privește sclavia, democrații erau pro-sclavie, iar republicanii erau anti-sclavie. Din 1798 până la începutul războiului civil în 1860, procesul de dezvoltare a două clase de partide politice se stabilise.

Ahaz a reprezentat țara glorioasă literală și, prin urmare, a prefigurat țara glorioasă spirituală. Istoria lui Ahaz prefigurează istoria profetică în care profeția a fost proclamată în anul 742 î.Hr. și, prin urmare, prefigurează istoria în care profeția s-a încheiat. În istoria de la început, împărăția de nord, alcătuită din zece seminții, se desprinsese de celelalte două seminții, în semn de protest împotriva guvernării celor două seminții din sud, întemeiată în mod divin. Cele zece seminții din nord formaseră o confederație cu Siria, prefigurând alianța dintre confederația sudică și o putere reprezentată în mod simbolic prin Siria.

Această scurtă sinteză arată că cele șapte vremi din Levitic 26 constituie o făgăduință a legământului, care stabilește fie o binecuvântare pentru ascultare, fie „blestemul” robiei pentru neascultare. Împărățiile de nord și de sud au început împreună ca o singură națiune care a fost eliberată din robie, doar pentru a fi date înapoi robiei la sfârșiturile lor respective.

Cei șaiszeci și cinci de ani de la încheierea acelor profeții ale robiei s-au sfârșit cu Israelul spiritual în țara spirituală slăvită, chiar în centrul cel mai mort al unui război civil al nordului împotriva sudului. Antagoniștii din războiul civil erau o împărăție care a format o confederație și s-a desprins de guvernarea întemeiată în chip divin, care era situată în împărăția potrivnică.

Kuva mu 1798 kuqhubeka kuze kube yimpi yombango, uphondo lweRiphabhulikhhanizimu lwadluliswa enqubweni eyakhiqiza izigaba ezimbili zabaphikisi bezepolitiki ezimele izinhlangothi ezimbili zendaba yobugqila. Abaphikisi abasekela ubugqila, ababefuna ukuqhubekisela phambili umkhuba wobugqila, bahlulwa empini.

De la 1798 înainte și până la războiul civil, cornul protestantismului a fost supus unui proces care a produs două clase de adversari religioși, reprezentând două laturi ale chestiunii sclaviei. Adversarii favorabili sclaviei, care au căutat să mențină înțelegerea originală a profeției despre sclavie, au pierdut lupta.

În 1863, cornul Republicanismului a reușit să respingă practica sclaviei.

În anul 1863, cornul protestantismului a reușit să respingă profeția sclaviei.

Pwenzu ibyo banze umurimo wa Miller, Eliya wo mu gihe cyeye. Mu kubigenza batyo banze kandi “indahiro ya Mose,” ibuye ry’imfuruka ryo mu gihe cyabo. Mose na Eliya bacye bananwa, ariko baza kugaruka ku wa 11 Nzeri 2001.

Alfa și Omega, minunatul lingvist, Și-a înscris semnătura Sa divină de-a lungul întregii profeții temporale a „jurământului lui Moise”, pe care El Însuși a vestit-o ca Palmoni, Minunatul Numărător. Dacă nu veți crede, cu siguranță nu veți fi întăriți.